

en anden Dag. Det er for øvrigt en af de Paragraffer, som i Fjor bleve satte ind af Udvalget, uden at man kom til fuldstændig Klarhed over dens Rækkevidde, og derfor vil jeg her straks bemærke, at denne Paragraf hører til dem, der maaske kunne trænge til at komme under nøjere Overvejelse. Saa er der kun de to sidste Paragraffer, hvoraf den ene angaar Ophævelsen af de hidtil gældende Love paa dette Omraade, og den anden Lovens Ikrafttræden.

Det er, hvad jeg har haft at sige til Indledning om denne Sag. Jeg haaber, at Loven vil faa en velvillig Modtagelse i det høje Ting, og jeg haaber ogsaa, at den fremdeles vil møde Velvillie paa sin videre Vej, idet jeg gaar ud fra, at den højttærede Justitsminister vil gøre, hvad han formaar, og interessere sig for, at Loven kan blive gennemført i indeværende Samling. Jeg ved, der er en stor Mængde Medborgere rundt omkring i Landet, der vente paa, at dette Lovforslag maa blive til Lov.

Nielsen-Grøn: Som en af Fædrene til Loven af 1. April 1891 har det været mig en Fornøjelse at være Medforslagsstiller til det foreliggende Lovforslag. Dermed er ikke sagt, at jeg i et og alt slutter mig dertil, men jeg har ment, at Sagen i sig selv er saa god og saa betydningsfuld, at jeg godt har kunnet laane Navn dertil. Det er jo en Kendsgerning, at Handelsstanden rundt om i Landet, baade unge og gamle, ønske at være fri om Søndagen. Det er ikke mindst de unge, som have begyndt med det, idet de særlig have følt Trykket af at skulle staa bag Disken til Kl. 9, og som det ærede Medlem sagde, mange Gange til Kl. 10—11, ja, til henimod Kl. 12. Ofte hører man udtalt, at de unge misbruge deres Fritid. Jeg er ikke bange for at give baade unge og gamle Frihed, og jeg mener, at det ikke er os, der skulle bestemme, hvad de skulle bruge Fritiden til, vi skulle kun bestemme, om de skulle have Fritid eller ikke. Jeg tror, at vi derved ville faa mange flere af de unge, der ere i fremmede Pladser, til at søge til Hjemmet, end det nu sker med Søndagsarbejde til Kl. 9 eller Kl. 12. Det er dog ikke alene de unge, det er i Virkeligheden ogsaa de ældre, der føle Trykket af at holde aaben Bod til Kl. 9. I den By i Bjerre Herred, hvor jeg bor, er det en Kendsgerning, at Købmændene ikke kunne faa lukket før henimod Kl. 12. I de korte Dage, vi have nu, ræsonnerer Folk som saa: Det jager

jo ikke med at komme til Købmanden, Konkurrencen er stor, og han kan ikke lukke. Politiet kan ikke passe paa dem, for naar man kun har en eller to Politibetjente i Herredet, er det umuligt, selv om de ville. Det er i Virkeligheden ikke de handlende, som bære Skylden, det er det købende Publikum. Derfor er jeg sikker paa, at baade de unge og ældre handlende i almindelige Købmandsforretninger ville være meget taknemmelige for, om vi lukkede hele Søndagen. Dermed gjorde vi, som den ærede Ordfører sagde, ingen Uret. Enhver kan gøre sine Indkøb af almindelige Handelsvarer — jeg siger med Villie almindelige Handelsvarer — om Lørdagen.

Der er imidlertid en Slags handlende, som man ikke kan behandle paa samme Maade som andre handlende, skønt jeg er sikker paa, at disse Borgere lige saavel som andre ønske at lukke om Søndagen. Det jeg nærmest har mod Forslaget staa i § 2, 4de Stykke, at Bagerbutikker maa holdes aabne til Kl. 12. Egentlig har jeg heller ikke noget imod dette i og for sig, og jeg tror ogsaa, at det maa blive Grundlaget, at Bagerbutikker holdes aabne til Kl. 12, men Bagerbutikker have i Almindelighed ogsaa Mælkehandel, og det vilde være uretfærdigt mod de andre Mælkehandlere baade her i Kjøbenhavn og i Provinserne, om de skulde lukke Kl. 9, naar Bagerne kunne blive ved at handle til Kl. 12. Skulle Bagerne have aabent til Kl. 12, maa Mælkehandlerne ogsaa have Lov dertil. Jeg er i det heldige Tilfælde at kunne sige, at jeg i saa Henseende aldrig har forandret Anskuelse. Jeg har udtalt mig den 13. Marts 1891 om denne Sag, og jeg skal med Formandens Tilladelse læse nogle faa Linier op. Jeg er i det heldige Tilfælde at staa paa akkurat det samme Standpunkt i Dag, som jeg stod for 11 Aar siden. Spalte 4740 vil det ses, at jeg siger: „Der er en Klasse Medborgere, især her i Kjøbenhavn, men ogsaa andetsteds, som ere Mælkehandlere; jeg kan ikke tro, at det kan være Meningen, at de skulle ophøre med at handle Kl. 9 Formiddag; thi da er det først, de faa deres Mælk ind fra Landet, og først da kunne de sælge den; da kan man heller ikke sige, at de, der skulle bruge Mælken, kunne gaa hen at hente den om Aftenen, thi saa vil den være beskadiget inden Søndag; det samme gælder ogsaa om Fløden.“ Denne Udtalelse staa jeg ved den Dag i Dag. Jeg tror, at her maa vi tage et Hensyn, og det er ikke alene